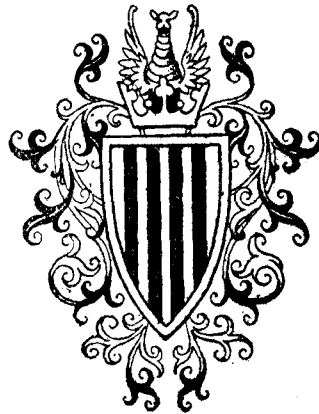

LA VEU DEL VALLÈS

PERIÓDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

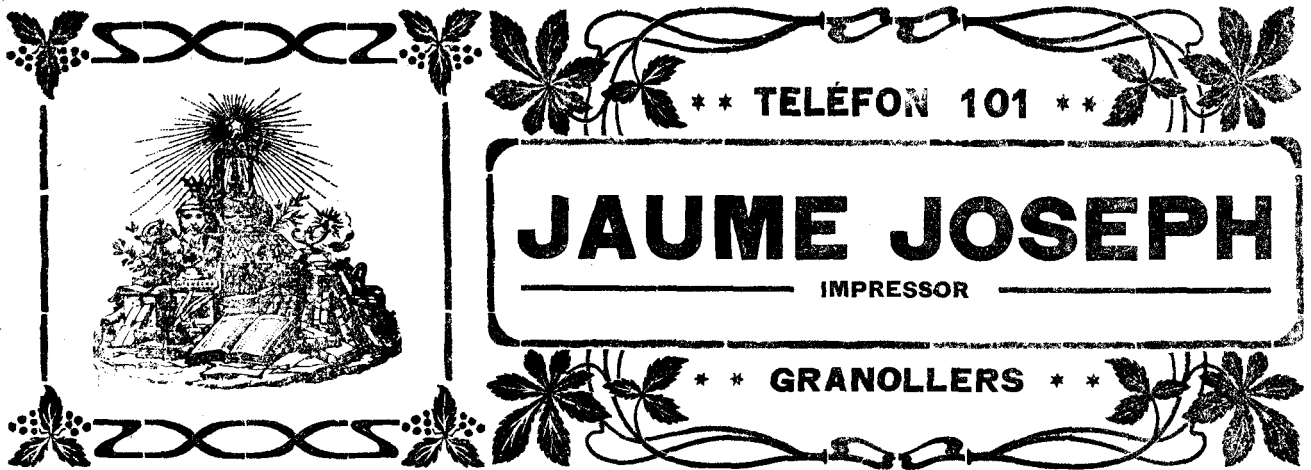

SUMARI

De la setmana. — La qüestió social, *per Tomàs Benet*. — L'afer de les aigües. — La tasca d'un simulacre d'Orfeó, *per Girasol*. — El decàleg d'un bon català. — Granollerines, *per Manel Bassa*. — El poble de Sant Fost al Dr. Rifà. — Diada de la Lliga Regionalista.

ANY I

NÚM. 21

** TELÉFON 101 **

JAUME JOSEPH

IMPRESSOR

** GRANOLLERS **

LLUIS SERRA GUARDIA

* * * * * Banquer * * * * *

	<p>:: Operacions de Banca y Borsa</p> <hr/> <p>Descompte de Lletres :: Checs</p> <hr/> <p>Pago de Cupons :: Compra y</p> <hr/> <p>venda de tota classe de paper</p> <hr/> <p>:: :: negociable en Borsa :: ::</p> <hr/> <p>AIGÜES PER A ARRENDAR</p> <hr/> <p>Ricoma, 79 i 81 : Teléfon 115</p> <p>GRANOLLERS</p>	
--	---	--

Alcoholcs * Anissats * Licors * Vins generosos

Especialitats: ANÍS BAGES i VERMUT ROSSINI

Societat Anònima Bages

Avans: Fill de R. Cura

Fàbrica a Sant Fructuós de Bages Sucursals a Sabadell, Maresa i Vich

DIPÓSIT A GRANOLLERS: PLAÇA PERPINYÀ, 12 : TELÉFON 133

LA VEU DEL VALLÉS

PERIÓDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

SURT CADA SETMANA

PREU: 20 CÈNTIMS

TRIMESTRE: 2 PTES.

Director-Propietari: Tomàs de A. Benet

DIRECCIÓ: CARDEDEU : ADMINISTRACIÓ: GRANOLLERS : REDACCIÓ EN TOTS ELS POBLES DEL VALLÉS

La correspondència i canvis a l'Administració : Granollers: Plaça del Bestiar, 7, 1.er

De la setmana

L'ACONTEIXEMENT més interessant de la vida nacional espanyola es l'actuació dels elements sindicalistes catalans a la capital d'Espanya durant els darrers dies. A Madrid, que contenen els obrers amb una organització formidable, han sigut atesos els *leaders* sindicalistes catalans amb goig i entusiasme. Res nou, però, han pogut aprendre en els actes que han vingut celebrant. Certs estaments han sofert inclús alguna desilusió, com els socialistes asturs, representats per en Llana, que creu molt més radical el seu programa que el dels nostres paisans.

D'aquests alguns han fet certes afirmacions qu'ens estranyen, perquè signifiquen una forta contradicció amb la seva història i amb la seva naturalesa. El més significatiu dels representants dels sindicats ha fet l'afirmació de l'inexistència del problema català, afirmant es sols una qüestió d'administració. Aquesta coincidència amb en Maura ens deixa una mica estranyats, perquè l'orador acaba de demanar la benevolència del públic per els defectes gramaticals que veïssin en son parlament, a causa de tenir d'utilitzar una llengua per ell estranya, car solsament sabia expressar-se perfectament en català, el seu idioma natal. Afirmà també el caràcter especialíssim i particular del problema obrer a Catalunya, per ésser diferent del que està plantejat d'enllà de nostra terra, veient en çó una greu dificultat per assolir l'anunciada unió de socialistes i sindicalistes. Hom veurà en aquesta manifestació d'especial sentit nacionalista, una paradoxal rectificació d'aquella negativa a reconèixer l'existència del problema català, encara que nosaltres

creiem que no va obeir a un altre fi que al desig de cercar una impressió favorable i benèvola, dintre del ambient de rabiós centralisme que a la capital d'Espanya es respira.

En la lluita social entaulada a Barcelona, ofereix gran espectació el Segon Congrés Patronal convocat per el dia 20 al 26 del mes que cursa. L'estudi d'interessantíssims temes d'actualitat, dona una especial significació a tal Assemblea, car si els elements patronals conscients de llurs deures ofereixen una solució pràctica i serena, pot ésser qu'els elements obrers comprenquin arribada l'hora de substituir les violències per una solució d'harmonia, que deixi finiquitada la greu crisi de la producció.

Nosaltres entenem indispensable qu'el nostre poble comprengui la necessitat imperiosa d'atendre a tots els greus problemes d'ordre econòmic, que les transformacions sofertes per el món ens han portat a nostra terra. L'indiferència fora criminalment culpable del desastre qu'ens amenaça a tots, i que, en cas d'arribar-hi, no viuríem prous anys per planye'ns d'ella.

En canvi, l'actuació del govern no pot ésser mes deplorable. Després de fer anunciar pomposament grans solucions i pavorosos projectes, ens trovem al final del istiu en la mateixa situació de desgovern que quan va pendre el poder l'actual ministeri. S'anuncià la creació d'un organisme autònom català, per resoldre les qüestions socials a Catalunya, com a via d'ensaiig per aplicar-ho després a altres regions, però, per ara, el projecte no ha passat d'un discurs de galeria del ministre de la Governació. Però, si per un d'aquells fenòmens estranys que a la vida passen, el Govern portés a la pràctica el seu projecte, no seria altra cosa que'l reconeixement del fracàs del centralisme, com a solució dels problemes greus que a Catalunya es plantejan.

La qüestió social

II.

EL problema social en ses relacions amb el problema dels municipis, no ha sigut seriosament tractat a Espanya. En canvi Alemanya, Anglaterra i la unitarista i centralista França han cregut una necessitat imperiosa parlar de l'autonomia municipal al tractar-se de l'autonomia del element treballador, i per demostrar-ho no tenim sino que rememorar el programa social-autonomista de Erfurt, els congressos de Múnic i Bremen i l'actuació del proletariat a l'administració municipal anglesa i francesa, que te molta mes eficàcia i major importància que dintre l'administració general d'aquells Estats.

Els atributs dels municipis en quant a higiene, cultura, escoles professionals, cases barates, alimentació, jornals i condicions del treball, son evidents però d'un modo persistent i sistemàtic oblidats a nostra terra, perque la base fonamental per el seu imperi, com diu en Gierke, «és la concessió de tota l'autonomia administrativa compatible amb la soberania del Estat». Dificilment podrà desenrotllar-se aquesta autonomia dintre de les funcions municipals si no es vol reconèixer al ensemps el caràcter eminentment nacional de la nostra terra, i com a conseqüència immediata, persisteix el dubte de que el parlament espanyol rectificui aqueix criteri de divorci amb les realitats que la vida imposa.

Segons els darrers acords presos per el govern, per iniciativa del Parlament es vol enviar representants als gran Congrés del Treball, convocat a Wasington per el present mes d'octubre. Sens volguer anticipar judicis a l'actuació del nostre emisari, no creiem que pugui exposar a la consideració dels congressistes, com a model de previsió i del sistema intervencionista del Estat, l'actuació del govern en la qüestió social catalana, car pot ésser que per aquella data, hagi vist

Espanya, ben tràgicament per cert, els resultats funestos d'una política d'abstenció i indiferència.

Als que dubtin de la relació entre el problema autonòmic i el social, que recordin tan sols, l'aspiració general dels ajuntaments a la municipalització dels serveis públics, qu'el converteixen en un patró a quals ordres tindrà una massa de treballadors que tenen a la seva ma les fons més essencials de la vida ciutadana.

Es encoratjador pensar que l'exemple de realitat no hagi convensut a tothom de l'ineficàcia de tota intervenció del govern en els afers de Catalunya amb relació a la qüestió social. Ni millorament del obrer, ni actuació tutelar del Estat, ni intervenció a les grans empreses (ferrocarrils i mines), per regularitzar els transports i les materies primes, base essencial de la anormalitat present, no han valgut ni mesures conciliadores, ni l'actuació excepcional del element militar. Tot ha fracassat; sols conseguí un migrat èxit la fórmula del aplaçament i Déu sab a canvi de quines claudicacions del poder i de tota autoritat, resultant tot seguit una clara demostració de qu'el remei actua tan sols de tònic i no de cauteri extirpador del mal.

Es això tan sols la por invencible a l'implantació de reformes noves i radicals que, per la seva modernitat semblan sospitoses. Es el *vivan las caenas!* qu'el poble espanyol te infiltrat a la seva sang i qu'el fa rebutjar quelcom, encara que sigui la seva única esperança de salvació.

TOMÁS BENET

L'afer de les aigues

SEMBLA que el nostre magnífic Ajuntament ha canviat de tática en l'assumpte de les aigues d'en Serra. Ja no son deficiències en el compliment del contracte el que motivá una possible rescició. Sembla que es tracta de que s'han

rebut algunes denúncies per la qualitat de l'aigua, com a origen d'infeccions tifoïdes.

Amb això, nosaltres ens hem de posar, pot ésser una vegada a la vida, al costat del municipi. Si les aigües d'en Serra no tenen les condicions degudes i son impotables o un perill per la salut del poble, amb tots els procediments que la Llei consedeix, amb l'energia dels que senten dignament el prestigi de l'Autoritat, qu'es tanquin les aigües i qu'es rescindeixi un contracte pernicios pel nostre poble.

Pro, els actuals governants de la vila no ens ofereixen cap garantia de pulcritut i serietat en els seus procediments i per ço, si el Sr. Serra, ens te en front d'ell, si la salut pública perilla, serèm n'obstan al seu costat perquè l'Ajuntament compleixi tots els tràmits i prescripcions que la Llei mana, i per que tot el procés que segueixi l'expedient sigui amb tota llum i amb l'intervenció del mateix interessat.

Nosaltres demanem l'inspecció de les aigües d'en Serra, pro demanem que l'Ajuntament pagui el deute que tè amb aquest senyor, car es sospitosa aquesta actitud dels torristas, en el moment de procedir el dit senyor, a la reclamació del seu crèdit.

Es aquesta una qüestió que insteressa massa als veïns de Granollers, per a que s'hi jugui amb la salut del poble, com s'ha vingut jugant fins ara amb els seus interessos i com creiem que aquesta qüestió està per damunt dels interessos polítics dels partits, ens proposem seguirla amb l'interès que mereix per tots.

La tasca d'un simulacre d'Orfeó

QUE'N venien de contents aquells gentils orfeonistes! De segur que a l'arribar a «L'Unió Lliberal» lo primer que feren fou cremar

les barretines i borrar de la senyera aquells quatre pals llistats de sang que des del primer dia en que s'aplegaren sota els plecs d'aquella ensenya, ardidament hi onejen! En devien venir tan entussiasmats de les paraules d'aquells grans homes que lluiten per la *indisoluble integridaz de la patria española*, que no podem menys de pensar que devien sentir un gran odi per tot lo que porta segell català, i que després d'ensenyals'hi la veritable bandera de la pàtria, aquell *rojo y gualdo* tant bonic, era lo més natural que borressin de l'ensenya aquelles quatre barres significatives, ja que'ls recorda el separatisme que prediquen tots els que parlen d'amor a Catalunya.

No sé quines son les cançons que cantà en el poble de Parets l'Orfeó de «L'Unió Lliberal»; ni ganes; perquè primer que no'ns fem amb qui hipòcritament ens enganyi i segón que no som bords, puig gràcies a Déu tenim una pàtria com Castella te la seva, i no hi ha necessitat d'anar a sentir com ens parlen d'amor a aquella mare que no fa res per fer-se estimar de nosaltres.

No fem com aquells republicans que s'en van a abraçar els ideals que predica la *Unión Monárquica Nacional*, a mena de *don Alacandro*, que, amb una empena més, serà el puntal mes ferm de la monarquia espanyola.

Nosaltres no som dels del senyor Umbert i Rosàs, que mentres a Badalona en les passades eleccions es presentava com a republicà, avui fa acte de presència en la festa monàrquica de Parets, enaltint la digna sucesora d'aquella L. P. E. que causà la mort dels joves companys de causa, Miralpeix i l'orfeonista Benet.

Perque tenim un ideal, perque som catalanistes no hem assistit a aquella festa, on es devia tocar aquella *marcha* al entregar l'estandart a la *Sociedad El Jardín*, de Parets.

¡Ja'n devia ser d'emocionant l'espectacle!

Per xò al senyor Rius i Rius, marquesito de Olèrdola, li devien humitejar els ulls...

¡Espanya els en serà grafi...

I veig que m'he anat allunyant dels viaranys que m'havia senyalat.

Els Orfeons, glòria de Catalunya, mai s'han viat apartat de son deure. L'«Orfeó Granollerí de L'Unió Lliberal» es el primer que aporta llur cooperació a una festa anti-catalana.

Ja s'havia fet cèlebre en nostra vila allavors de «Els Segadors», quan encara era dirigit per el jove mestre En Martí Llobet i els hi fou prohibit cantar, agafant-se de que era un himne catalanista quan ja sabien ells que era l'himne de Catalunya.

Després vingueren aquell seguit d'esdeveniments que tant donaren que parlar i pujà a dirigir l'«Orfeó Granollerí de L'Unió Lliberal» l'actual mestre N'Aureli Font.

Per donar gust a un home d'aquella casa s'els feu cantar «La Marsellesa», l'himne de la llibertat, himne mes catalanista que aquell que s'els fou prohibit cantar. No cal dir que fou ben rebut per el poble de Granollers; potser tan sols remugava en un recó el general Bizarrías, per que allavors ja era un gran personatge de la Monàrquica Nacional.

I avui, per unes miserables pessetes, per dir hem anat a Parets, un Orfeó de Catalunya es venia a aquests nous comtes de Santa Coloma, que s'oposen a que Catalunya esdevingui llibèrrima i sobirana de si mateixa.

¿Per què el senyor aquell que'ls demaná «La Marsellesa» no s'oposava a que aportessin llur col·laboració en aquella festa monàrquica, quan ell s'havia distingit tant per les seves campanyes republicanes? ¿Per què els que tenien una mica de dignitat volgueren esser *titelletes* d'aquest senyor? ¿Heu trobat mai que cap Orfeó hagi actuat de la manera que haveu fet vosaltres? Al menys assistiu-hi sense barretina i canteu cuplets castellans. Allavors tan sols faltará que guardeu l'actual senyera i digueu a aquests senyors de la U. M. N., que lo que'ls sobra de diners els man-

ca de vergonya, que us en regalin un altre de bañdera i us vestiu amb *traje de luces* que fareu més gala a la nació espanyola i, a mena de reclam, podreu assistir a totes les festes espanyolistes que aquests homes sense cor, ni dignitat humana, es proposen realitzar dintre de Catalunya.

Ilàstima! Ilàstima que el general Bizarrías no assistís a la festa de Parets, per trovar-se recorrent les principals capitals d'Europa.

GIRASOL.

El decàleg d'un bon català

I.—Estimaràs a Catalunya, abans que tot.

II.—Veneraràs nostra senyera i l'enarboraràs ben alta fins al sacrifici.

III.—Respectaràs nostres tradicions i seguiràs nostres costums.

IV.—Honraràs els nostres polítics que posen el nom de Pàtria, sobre tots els altres.

V.—No seràs «cara girat» encara que parlis amb els de la «meseta» de Castella.

VI.—No deixaràs de pendre part en cap acte cultural i patriòtic per l'enlairament del teu esperit.

VII.—No nii en la teva ànima rancúnia ni odi envers els que contra del teu pur ideal vagin, ans bé, compedeixes i perdonà'ls.

VIII.—No desitjaràs, ni en somnis, res d'«allende el Ebro», car tenim aquí tot el que's necessita i molt mes encara.

IX.—No parlis mai en castellà, per vanitat i per petulència menys encara; ans bé, procura enalfir la teva llengua a la mesura de les teves torces.

X.—No deixaràs mai de ballar la nostra dança per cap d'altra, ni de cantar «Els Segadors», himne per a tu sacrossant, per altres cançons.

Si això acompleixes fidelment seràs bon català, bon ciutadà i bon patriota. Catalunya, ta mare, te'n serà agraïda.

PROGRÉS (?) PÀTRIA (?)

¿QUI podrà dubtar ni un sol moment que progressem d'una manera espantosa? ¿Es potser que no s'hi han ficats? Ja els ho diré, doncs. La plaça de la Corona, el carrer de la Palma i el d'Alfons IV ja no existeixen a Granollers; ara tenim la *plaza de D. Angel Guimerà y las calles de Wilson y Doctor Robert, respectivamente*. Això apart de que teniem la de *José Anselmo Clavé i la plaza de Mosén Jacinto Verdaguer*. Val a dir que l'última empena hi ha influït molt, perquè això de que tota una vila de Granollers accepti sense protestes que es posi en castellà el nom del pare de les lletres catalanes N'Angel Guimerà, en la millor plaça que té, es un gran pas a la civilització i per lo tant, ¿qui podrà negar-me que progressem?

Per çò com que, dit sia amb perdó, les plaques posades demostren no se què, també podria ser que no hi tingués cap culpa el consistori municipal, sinó que tenint destinada una quantitat molt petita, perquè som mal any, s'hagués vist precisat a comprar les plaques fetes per ser insuficient el metàl·lic votat per a fer-les ter espreses, i, es clar, si les que tenien fetes eren escrites en castellà s'havien de profitar per força! No obstant, si es que està disposat l'Excel·lentíssim Ajuntament a modificar ço que es una taca en l'història d'una vila que s'adherí a la demanda d'autonomia de la nostra terra, estem disposats a proporcionar-li les pessetes que li fassin falta, puig la joventut de la nostra vila, que sent verdader afany de llibertat, estava a punt d'encapselar una subscripció per fer, millor dit, per desfer lo que havia fet el municipi lliberal (?) demòcrata (?) autonomista (?)

* * *

LA SALUD PÚBLICA

L'Ajuntament de la vila té el sí de no resoldre cap dels assumptes de la seva competència. Ni cura del proveïment de la població, ni els preocupa lo més mínim la salut dels granollerins, sometent-los als perills d'epidèmies o malalties contagioses de responsabilitat exclussiva i punitiva de l'alcalde. Si es tractés de negocis personals dels regidors, o de processar als que hi fan la contra, o de suspendre tal o qual funcionari que no els hi es afecte, foren grans els treballs i gestions de la majoria, però tractant-se dels interessos del comú, no cal ni parlar-ne.

Fa deu mesos qu'un veí de Granollers va presentar-se a casa la vila a denunciar qu'un pou de casa seva rebia comunicació d'uns altres i que un d'ells servia de dipòsit d'aigües brutes. amb la qual, com tothom pot suposar sense gaires lucubracions científiques, fa que no es puguin utilitzar dites aigües i que els pous s'hagin convertit en caus d'infecció sumament perillosos per la salut del poble. Inutilment va remoure l'interessat la seva denúncia i sempre van contestar-li que ja hi enviarien un arquitecte o un enginyer.

L'home restà confiat unes setmanes, emprò res; ningú s'acostà a casa seva. Tonà a casa la vila:

— Si, si, ja ho farem arreglar...

I entre excuses i passatemps (que es lo mateix) varen anar apurant les confiances del pacient veí.

Cansat d'excuses i dilacions i veient que proseguia la causa de les molésties, — que deuen ser de consideració tractant-se de lo que podria reportar l'infecció de tots els pous de Granollers — va determinar dirigir-se al doctor Pedrals com a Inspector General d'Higiene, perquè s'interessés en l'assumpte. Va dir el senyor Pedrals que ja ho havia denunciat.

Després el senyor Canal, com Inspector habilitat, va anar també a mirar-se el pou i va certificar que era degut a un mo se què; però res

d'arreglar-se i tenint dret a aigua dels pous llurs es troben alguns veïns del carrer del Condestable amb que tenen de posar aigua viva.

I a casa la vila diuen que ja hi faràn anar l'arquitecte, que ja hi faràn anar l'enginyer, i no hi va ningú ni fa cap efecte la denúncia i, en tant, are que s'ha engrandit o es vol engrandir la causa de que les aigües s'embrutin, que vagin

esperàn a que morin d'una infecció i allavors no'ls molestarà més. ¿I saben perquè no s'en cuiden?, doncs perquè aquell veí que va fer les demandes a casa la vila, per les eleccions vota a favor de la causa que creu més digna.

¿No es tràgica la responsabilitat del Ajuntament?

MANEL BASSA

El poble de Sant Fost al Dr. Rifà

SANT Fost de Campcentelles, el poble humil escampat en les vessants de la sanitosa serralada de la Conreria, en terres de la xamosa i floreixent comarca del Vellés, tan bella i pintoresca con fundament catalana, celebrà el diumenge, dia 28 de Setembre, una festa solemne i exemplar. Solemne, ja que's tractava d'inaugurar un monument aixecat en plena plassa per subscripció popular a un Sacerdot benemèrit. Exemplar, ja que era tot un poble el que, presidit per digníssimes autoritats, es congregava devot per a retre públic homenatge a un fill seu il·lustre que deixà del seu pas per aquesta terra un recort edificant de virtuts, sacrificis i abnegacions.

El Dr. Joan Rifà, Canonge que fou de la Seu Barcelonina i fill d'una humil família de dit poble, era el sacerdot benemèrit del que hem parlat i al qual els seus compatriotes, molts dels quals el coneixien i foren sos amics i companys d'infantesa. han aixecat un monument en la plassa de la Iglesia, com a prova d'homenatge que ha de trasmetrer sa santa memòria a les generacions, futures.

Dos actes es celebraren que ressenyarém breument: un Ofici al matí i l'inauguració del monument a la tarda.

Fou celebrant en l'Ofici el M. Il·ltre. Dr. Jaume Bruguera, Canonge de la Seu de Barcelona, assistit dels Rds. Rector de Martorelles, Ecònom de Montmeló i Rector de St. Fost. Es cantà una inspirada missa amb acompanyament d'orquestra.

En el presbiteri hi prengueren seient el Diputat provincial Sr. Andreu, l'Ajuntament en corporació, les demès autoritats i varies representacions. Predicà el M. Il·ltre. Dr. Josep M.ª Baranera fent ressaltar les virtuts del sacerdoti en la persona del Dr. Rifà. Terminat l'Ofici fou cantat un responso en son sufragi.

Per la tarda a dos quarts de cinc i en mitg del més gran entusiasme manifestat amb visques i apladiment tingé lloc l'arribada del Il·ltrim Doctor Enric Reig, Bisbe de Barcelona essent llesades al vol les campanes i disparantse morteres.

Després de visitada l'Iglesia que estava espléndidament adornada comensà l'acte de l'inauguració del monument. Ocupaven la pre-

sidència el senyor Bisbe, els diputats del districte Srs. Lligé i Andreu, el diputat per Madrid Sr. Serrano Jover, els Canonges de la Seu de Barcelona, el Rector de San Fost Rd. Pibernat, l'Ajuntament presidit per l'Alcalde i demés autoritats. el Degà del Vallés i Arxiprest de Granollers Rd. Dr. Clotet i en Josep Rifà, germà del homenatjat,

Ocupant llocs de distinció hi havien els Rectors dels pobles veïns, els alcaldes de Mollet i Montornés, una Comissió del Ajuntament de Badalona formada per l'Alcalde Sr. Pujol i els regidors Senyors Cairó, Padrós i Fonallá, el Sr. Antoni Parera, (volgut amic que fou del Dr. Rifà i que ha treballat molt en la creació del monument) representant a varies entitats de Gracia, els Exploradors del Centre Obrer de Badalona, representacions del Círcol Catòlic i de la Congregació Mariana de Badalona, del Centre Moral del Poble Nou, de la premsa barcelonina i l'estimat confrare de Badalona, «Aubada.»

Al homenatge s'hi adherien moltes entitats i particulars de Barcelona i pobles de la província.

Després de declarar el Sr. Bisbe obert l'acte el Rd. Pibernat llegí una acurada memòria de la tasca desentrotillada per la Comissió rectora del monument. Terminà donant la benvinguda a tots els assistents particularment al Sr. Bisbe al que pregà en nom del poble i amics que alsaren el monument que corrés la cortina pontificia que l'envolcallava. Acte seguit el Sr. Bisbe descobrí, en mig dels aplaudiments de la multitud congregada a la plassa i als acorts de la Marxa Reial, el monument que es una inspirada obra del reputat escultor Enric Clarassó.

El Reverent Pibernat procedí immediata-

ment a entregar el monument a l'Ajuntament, en nom del qual l'acceptà, manifestant el zel amb que'l conservarien, el secretari senyor Niubó.

Seguidament el diputat provincial senyor Andreu pronuncià un breu discurs, dient que'l poble s'honra amb la memòria dels seus fills il·lustres i que més gran es quan més es distingeix en el treball i la caritat, aixís, digué, es nostra Catalunya.

El diputat a Corts senyor Lligé, amb sentides paraules s'adherí al acte, parlant després en Josep Rifà, agraint emocionadíssim l'homenatge que s'estava tributant a son volgut germà.

Per últim parlà el doctor Reig, nostre volgutíssim Bisbe, quin cor batega al mateix ritme que els dels seus aimats diocesans i que està atent sempre a tot lo que pugui servir per encoratjar los i allisonar los, molt emocionat digué s'adheria al homenatge al que fou model de virtuts, el digníssim Capítular de Barcelona i fill de Sant Fost, Reverent doctor Rifà; per aixó feu seves les paraules dels anteriors oradors. Terminà animant al poble de Sant Fost a tenir sempre present a son fill benemèrit que indubtablement des de la Gloria ha de vetllar per els seu compatricis.

Tots els oradors foren llargament aplaudits, especialment el senyor Bisbe.

Autoritats i invitats foren obsequiats eu la casa rectoral amb uu xampany d'honor, essent despedits amb més entusiasme que a l'arribada.

DIADA DE LA Lliga Regionalista

CONTINUAN en gros èxit els treballs preparatoris de la gran festa qu'es proposen organitzar a Granollers els nacionalistes tots, del Vallès. Son nombroses les adhesions rebudes i sabem que tots els pobles del districte volen enviar nombroses representacions que vinguin a fer acte de fè nacionalista.

En el pròxim número, donarèm detalls precisos del programa confeccionat per la Directiva de la Lliga, que ha recabat ja l'adhesió d'importants personalitats del partit, que volen en sa presència donar el relleu que la vila i el districte mereixen.

Tenim notícies de que un dels actes de mes interès serà la donació d'una esplèndida bandera catalana, que flamejarà d'aquí endavant al balcó del hostatge social, ont es realitzen importants millores del mobiliari per a celebrar l'organització de l'entitat.

El fi qu'es proposen els organitzadors, es crear un organisme director de la política catalana a tot el districte, i que no sols quedin ben manifestos qui'ns son els ideals del Vallés, sinó que es comensi amb l'acte de referencia una activísima campanya, perque tinguin complerta expansió els sentiments generosos dels bons catalans.

Nosaltres preguem als nombrosos llegidors de LA VEU DEL VALLÉS, que contribueixin amb sa presència a l'èxit esplendoros de la Diada de la Lliga Regionalista de Granollers, car donaràn probes de llur patriotisme i disciplina.

SABONS

**B
A
R
A
N
G
É**

GRANOLLERS

GIRONA I

BARCELONA (Sans)

FERRAN PALAU

S. EN C.

BANQUERS

Carrer d'en Clavé, 34 : Telèfon 50

GRANOLLERS

Comptes corrents en moneda nacional i estrangera

Descompte, cobro i negociació de lletres sobre totes les places d'Espanya i de l'estranger

Préstams sobre valors

Obertura de comptes de crèdit amb garantia de valors de cotització corrent

Compra-venda en les Borses d'Espanya de tota classe de fons públics i valors industrials

Negociació, cobro i descompte de cupons i títols amortitzats

Admissió de dipòsits en valors

Canvi de monedes

Donem tota classe de facilitats per a la compra-venda de mercaderies

Josep Riera

REPRESENTANT
del CIMENT
"ASLAND"

VENDA AL MAJOR I AL DETALL DE MATERIALS
:: :: PER A LA CONSTRUCCIÓ :: ::

Carrer Major, 75

MONTCADA

Cristalleria, Porcelana i Lloça **PAGÉS** de

RAMON LLIGE

Ronda de S. Antoni, 74 - Telf. H. 1264 - Barcelona

Taller de
Llauneria

*

Jaume Xuclá

CARRER DE LA PALMA, 15 ::: TELÉFON 118 ::: GRANOLLERS

ESPECIALITAT EN INSTAL·LACIONS PER A AIGUA

Venda de bidons per a llet

i tot lo referent a dit ram

PREUS ECONÒMICS : RAPIDÈS EN ELS ENCÀRREGS

